

stevního představenstva, jehož činnost byla zastavena a na jehož místo tedy nastoupil zmíněný orgán vládní. Šlo tedy o příkazy správy společenstva jako zaměstnavatele vydané jeho zaměstnanci. Na tom nic nemění ani ustanovení čl. 93 vlád. nař. č. 17/1926 Sb., jehož se nař. rozhodnutí dovolává, ježto tento předpis upravuje povinnost živn. společenstev po stránce užívání jazyků a může založiti proto jen příkaz politického úřadu jako takového svědčící živn. společenstvu, o takový příkaz však, jak právě dovozeno, zde nešlo.

Byla tedy v tomto případě správními úřady řešena záležitost vzešlá z poměru služebního, která, majíc proto povahu soukromoprávní, je vyloučena z příslušnosti úřadů správních.

Naříkané rozhodnutí bylo proto zrušiti pro nezákonnost.

Č. 12.446.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í: Jestliže státní úředník nárok na přeložení do trvalé výslužby z důvodu, že překročil šedesátý rok věku, váže na určité podmínky, může úřad přeložiti tohoto úředníka na trvalý odpočinek z uplatněného důvodu jen, přistoupí-li na podmínky kladené úředníkem.

(Nález z 13. června 1936 č. 5.572/35-3.)

V ě c: Bohuslav K. v Praze proti rozh. předsedy vlády republiky Československé z 5. července 1935 o přeložení do trvalé výslužby.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vadnost řízení.

D ů v o d y: St-I, vrch. účetní ředitel v předsednictvu min. rady v Praze, narodil se 28. června 1875, dosáhl věku šedesáti let 28. června 1935, vykazuje ke dni 31. července 1935 přes 35 let pro výměru výslužného započitatelných a nárok na plné 100%ní odpočivné z pensijní základny dle 3. platové stupnice, stupně služného c) 46.200 Kč. Podáním z 27. června 1935 žádal st-II na základě ustanovení odst. 2 § 79 služ. pragmatiky o přeložení do trvalé výslužby a vznesl při tom zároveň uctivou prosbu, aby jeho pensionování bylo provedeno až koncem října 1935, neboť tímto měsícem dospěje nároku na zvýšení služného. Tuto svou prosbu odůvodňoval poukazem na zvýšený náklad na studium dcery.

Nato předseda vlády nař. rozhodnutím dal st-le na jeho žádost z 27. června 1935 podle § 79 odst. 2 služ. pragmatiky do trvalé výslužby dnem 31. července 1935 s tím, že se mu výplata služebních příjmů zastavuje dnem 31. července 1935 a že se mu podle ustanovení zákona z 14. května 1896 č. 74 ř. z., čl. IV. § 1 zákona z 19. února 1907 č. 34 ř. z. a podle předpisů služ. pragmatiky a plat. zákona od 1. srpna

1935 počínajíc povoluje výslužné ročních 46.200 Kč s příslušnými zákonnými srážkami. — —

Nss uvažoval o stížnosti podané na toto rozhodnutí takto: — —

Stížnost uplatňuje nezákonnost nař. rozhodnutí, resp. vadnost řízení, kterou spatřuje v tom, že žal. úřad rozhodoval o žádosti st-lově za přeložení do trvalé výslužby, jakoby byla podána bez výhrady, ač st-l žádost tu podal s výhradou, aby přeložení jeho se stalo ke dni 31. října 1935. Stížnost dovozuje, že žal. úřad byl povinen, nehodlal-li st-le přeložiti na trvalý odpočinek ke dni 31. října 1935, vyříditi jeho žádost zamítavě a zahájiti řízení za účelem přeložení st-le do trvalé výslužby z moci úřední. Stížnost uznal nss důvodnou.

Podle judikatury nss (srov. Boh. A 6413/27 a 7889/29) má sice úředník, pokud se týká obsahu a rozsahu uplatněného nároku na přeložení do trvalé výslužby z důvodu, že překročil 60tý rok věku, podle § 79 odst. 2 služ. pragmatiky (zákona č. 15/1914 ř. z.) zásadně pouze nárok na to, žádati, aby byl nadřazeným úřadem přeložen do trvalé výslužby z tohoto důvodu, a úřad je povinen žádání takto formulovanému vyhověti. Připojí-li však úředník, jenž překročil 60tý rok věku, ke své žádosti, aby byl z tohoto důvodu přeložen na trvalý odpočinek, ještě další projevy po stránce časové nebo jinaké, záleží v každém jednotlivém případě na obsahu a rozsahu takového projevu, a jest zkoumati, zda připojené další projevy mají význam pouhého přání, či tvoří se žádostí úředníka, aby byl do trvalé výslužby přeložen, jeden nedílný celek. V případě prvním vyjadřuje úředník svou vážnou a neodvratnou vůli, že chce býti přeložen do trvalé výslužby z důvodu, že překročil 60tý rok svého věku, v každém případě, bez ohledu na to, zdali budou či nebudou také splněny jako přání vyjádřené projevy. V případě druhém váže však úředník uplatnění nároku na přeložení do trvalé výslužby z důvodu, že překročil 60tý rok svého věku, na určité časové neb jinaké podmínky, a dává tím najevo, že připíná platnost a účinnost uplatněného nároku na přeložení do trvalé výslužby z důvodu, že překročil 60tý rok svého věku, na současné splnění jím kladené podmínky. V takovém případě musí povoláný úřad — ovšem podle svého volného uvážení — zprvu rozhodnouti, zdali na kladené podmínky úředníka chce přistoupiti, a jen v kladeném případě, t. j., přistoupí-li na podmínky úředníkem kladené, může vyvoditi z uplatněného nároku na přeložení na trvalý odpočinek důsledek, totiž může přeložiti úředníka na trvalý odpočinek z důvodu uplatňovaného a za podmínek jím kladených.

Jde tedy v daném případě o to, zda žádost st-lova z 27. června 1935 obsahovala pouhé přání, či zda jí st-l uplatnění svého nároku na přeložení do trvalé výslužby z důvodu, že překročil 60tý rok svého věku, vázal na určitý časový termín. Nss shledal, že jde tu o případ eventuality posléz uvedené.

St-l uvedl ve svém podání z 27. června 1935, že překročí dnem 28. června 1935 60tý rok věku a dosáhne — vzhledem na celkovou služební dobu civilní od 1. února 1901, kdy byl jmenován účetním praktikantem, a presenční službu vojenskou — nároku na plné výslužné, žádal tedy se

zřetelem na ustanovení odst. 2 § 79 služ. pragmatiky o přeložení do trvalé výslužby a vznesl při tom zároveň uctivou prosbu, aby jeho pensionování bylo provedeno až koncem října 1935, neboť tímto měsícem dospěje nároku na zvýšení služného. V dalším obsahu tohoto podání pak odůvodnil, proč žádá o pensionování s tímto pozdějším termínem, a uvedl zejména, že případná ztráta očekávaného zvýšení služného by pro něho znamenala při zvýšeném nákladu na dceru podstatnou a citelnou finanční ztrátu. Ze znění tohoto podání nelze usuzovati, že st-l žádal o přeložení do trvalé výslužby bez ohledu na to, zda jeho žádosti o pensionování dnem 31. října 1935 bude vyhověno či nikoli, nýbrž nutno v něm spatřovati žádost o přeložení do trvalé výslužby dnem 31. října 1935 a nikoli dnem 31. července 1935. V podání z 27. června 1935 dal tedy st-l najevo, že připíná platnost a účinnost uplatňovaného nároku na přeložení do trvalé výslužby na současné splnění podmínky pozdějšího časového termínu svého pensionování.

Žal. úřad, jak plyne z důvodů odvodního spisu, si zmíněné podání st-lovo vyložil tak, že v něm st-l ponechal úvaze úřadu, zda jeho prosbě o pensionování koncem října 1935 vyhověti chce, či nikoli. Výklad tento však odporuje spisům, stížnost tedy tento nedostatek právem vytýká, a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti dle § 6 zákona o ss.

Č. 12.447.

Živnostenské právo. — Řízení správní: Dne 4. července 1929 zaniklo právo finančních úřadů projednávat věci, jež se týkají udělení licencí k výčepu pálených lihových nápojů na Slovensku a Podkarpatské Rusi.

(Nález ze 16. června 1936 č. 13.697/36.)

V ě c: Firma A. Slubeka vdova, továrna na likéry v Bratislavě (adv. Dr. Eugen Glaser z Bratislavy) proti rozh. gen. fin. ředitelství v Bratislavě z 30. listopadu 1923 o výčepnické licenci.

V ý r o k: Naříkaná rozhodnutí se zrušují pro vadnost řízení.

D ů v o d y: V podání de pres. 29. září 1919, řízeném na fin. ředitelství v Bratislavě, uvedla stěžující si firma, že měla na území města Bratislavy 10 licencí na neomezený výčep pálených lihových nápojů, že všechny výčepnické licence byly nařízením ministra s plnou mocí pro správu Slovenska z 11. srpna 1919 č. 6810/19 pres. zrušeny, a žádala, aby jí bylo zmíněných 10 licencí na neomezený výčep znovu uděleno.

Fin. ředitelství v Bratislavě odmítlo na základě ustanovení § 3 zák. čl. XXV:1899, pak §§ 11 a 14 zákona z 10. prosince 1918 č. 64 Sb. a